

DEN første Del af Natten gik hen uden Forstyrrelse; men ved Totiden foer Frøken Evaldsen op, fordi hun hørte Enslev ringe. I sin Ængstelse skyndte hun sig ind til ham som hun var, kastede blot det uldne Sengetæppe omkring sig som et Sjal for at skjule de uordnede Klæder.

Enslev havde selv drejet op for den lille Natlampe, der brændte over Hovedgærdet under en rød Skærm. Da han saae hende, blev han saa forbavset og desuden saa ubehagelig berørt af Synet, at han satte sig op i Sengen og modtog hende med et højt Raab af Vrede. Skønt han hurtigt forstod Sammenhængen og i Virkeligheden ogsaa var rørt over hendes Opofrelse, kunde han dog ikke lade være med at overøse hende med Grovheder.

Men vant, som hun var, til hans Hensynsløshed satte hun sig rolig ned paa Sengekanten.

»Det nytter ikke, du skænder! Jeg kunde ikke lade dig ligge her alene. Du ser jo ogsaa, at Jensen slet ikke kommer. Om hun ogsaa hører dig ringe, varer det jo altid en Evighed, inden hun kan stable sig paa Benene.«

»Jeg skal have mig frabedt, at du begynder at regere med Jensen. Jeg vil overhovedet ikke vide noget af din Kommanderen her i Huset. Og hvad er det for et modbydeligt Hospitalstæppe, du har